

LBRIS

We know
books

Gellu Dorian

La locul meu

ROCART

I.

- Abis / 7
Deodată / 9
Ea este chiar dragostea / 11
Iubirea / 12
Ieri și azi / 14
Viață trăită rapid / 16
Whiplash / 18
Velodrom / 20
Toska / 22
Placenta / 24
Secunda / 26
Penelope / 27
Nunta / 29
Mers / 31
Izgonirea din lume / 32
Nimeni / 34
O elegie / 35
Tryptic 2019 / 37
Vinul / 39
Turnuri de fildeș / 41
Printr-un singur ochi / 43
Pacostea / 45
La nesfârșit / 47
La un război de țesut / 49
Încă o dată / 51
La locul meu / 53
Joc de noroc / 54
Disparație inevitabilă / 56
Știu / 58

II. LIBRIS

We know
books

Literatura / 61

Poezia de azi / 63

Un șir lung de fapte, iar tu ești singur / 65

Cenușa / 67

Evangelie / 69

De neînfrînt / 71

Lumea cealaltă / 73

Iar noi, nicăieri / 75

Ultimul refugiu / 77

Vesta antiglont / 79

Urîtul / 80

Stăpînirea de sine / 82

Mulțumirea cu puțin / 84

Mi se rupe inima / 85

Elefantul și maimuța / 86

Delirium tremens / 87

Scrisoare lui Ioan Moldovan / 88

Izbăvirea prin poezie / 89

III.

RMN / 93

– Ce faci, Doamnă? / 95

O păcăleală în zori / 96

Pe cine întreb / 97

Strigăt / 99

Pe vreme de restriște / 101

Iepuri de muscă / 102

În cursul firesc al firii / 104

Un semn / 106

O mică elegie de la Coșula / 108

Poarta / 109

Viață, viață / 111

Ce bucurie va fi... / 112

Vorbe, my lord / 114

În fiecare secundă, în fiecare zi cînd
sunt singur, și vreau să fiu singur,
privesc o pată cenușie pe un cer ascuns în ochii mei
cu tot ce a putut aduna pînă în clipa
cînd aud ce-mi spune cel ce nu-mi spune nimic
și asta e de fapt totul,

totul, așa mi se spune, așa aud
și nu știu ce să răspund, pentru că nici o întrebare
nu se desprinde din noianul de vorbe
adunate în stive gata să ia foc odată cu trupul unui rug
care este trupul meu aruncat în abis
ca într-un pat înzăpezit

nimic de fapt, așa cum sunt trenurile care urcă în trenuri
și părăsesc gări părăsite
din care nu pleacă nimeni,
nimeni nu se întoarce, felinare aprinse în ochii stinși
ai celor care fac cu mîna fără mîini celor
ce privesc prin ochii pe care nu-i au, prin a căror față
se vede cerul gol ca un acopriș de casă
prin care plouă, fără fulgere, fără tunete,
sonerie la ușa unei case în care nu mai locuiește
decît cel ce spune nimic celui ce nimic nu aude
și înțelege că de aici înainte va fi în afara așteptării -

și deodată se limpezește cerul,
mă limpezesc,
totul este atît de clar încît toate gările sunt pline,
iar trenurile sunt vii, mii de mîini au trupuri,
privirile au ochi,

LIBRIS

We know
books

lumea, plină cu toți cei care
știau că nu mai au casă,

umbra mea, trup,
abisul, un pat plin cu flori,
strigătul, gură plină de cuvinte
burdușite de înțeles.

Există un loc în mine în care încă nu s-a întâmplat nimic,
totdeauna am crezut că acel loc nu există,
însă acum el se arată ochilor mei oboșiți,
întîi ca o pată,
apoi pata se dilată pînă cînd din umerii ei
se ivește un chip, așa cum dimineața
te ridică din pat altul decît cel care te-a culcat,

acum privesc liniștit și nu mai cred că acel loc nu există,
există, îl descopăr și locuiesc în el
ca într-un oraș necunoscut,
fericit și al nimănui,

înainte visam,
acum realitatea mă visează
și cred că așa ceva nu este posibil,

acum arunc visele ca pe niște cutii de conserve
în care doar mirosul persistă,
dar nu mai înseamnă nimic,

nu mai vreau să știu despre el,
despre acel loc, singurul care mă mai poate
primi și arunca în lumea
despre care nu mai știu nimic,

e așa cum într-un vers
crezi că așterni toată viața ta,
cînd de fapt toată viața ta
nu mai poate fi esența aceluia vers
spus la întîmplare de o gură
în cerul căreia aerul e doar o adiere de vînt,

IBDIS

nici măcar atât,
acel loc din care ieși nefiind,
rămânând acolo fără să fii acolo -

We know
books

și deodată vezi totul,
și deodată nimic.

Alunecă din ea pe cearșaful întins în mine,
mă trezește după o viață pe care nimeni
nu vrea să o mai trăiască,

ea este chiar dragostea,
numele ei este chiar dragostea,
trupul ei este dragostea în sine,
sufletul ei, patul în care o aștept,

alunecă, alunecă
pînă cînd cearșaful se boțeste
ca o față ridată pe care nici o alifie nu o mai netezește,

ea este chiar dragostea,
dragostea este chiar numele ei,
trupul ei în care sufletul i se deretică
de inima mea ostenind într-un trup din care
vor pleca deodată stoluri, stoluri de zile
spre o țară a nimănui, în care toți se duc,
unde toți iubesc,
unde nimicul înflorește peste tot ca păpădia,
de unde toți uită să se mai întoarcă,

numai ea nu pleacă,
nici eu nu plec,
privim prin aceiași ochi fiecare
alt cer.

O minciună
care a îngropat mii de bărbați în cimitirele lumii
peste care flutură un steag sfîșiat
în paginile cărților încă vii,

toate femeile au vrut să afle acest lucru,
au căutat dragostea unde e dragoste,
fără ea sunt doar fînețe pustii,

le-am arătat acel cîmp de luptă,
cimitirele, cărțile,
s-au arătat surprinse,
crezînd că iubirea e doar chipul bărbatului ostenit
după ce a terminat toate treburile de peste zi,
cioplit în piatră printre ruinele cetăților antice,
ori cuvînt scrijelit de scriitorii
care au iubit la fel de mult ca bărbatul
gonind pe mare din brațele altei femei
pentru a ajunge în brațele femeii lui,
fără să spună adevărul,
pentru a fi liniște în alcov,

în fața mea e doar o umbră
pe care dezbrăcînd-o devin umbră,
loc sigur de împăcat sinele cu sinele,
adevăr subțiat de minciuni, pînă cînd
miile de pagini scrise devin ființele pe care le ocrotim,
așa cum fac zilnic cei care văd în cimitire
orașele în care vor locui mîine,
la nici o adresă,

LIBRIS
ruină lângă ruină,
în nimicul din afara dragostei -

We know
books

e prea devreme să mint,
e prea târziu să aflu adevărul.

Zdrențele în care stă îmbrăcat omul pe care-l privesc
sunt ale zilei de ieri, care era atît de frumoasă
că n-am mai lăsat-o să plece,

am așezat-o în pat lîngă mine,
am mîngîiat-o îndelung,
am vorbit doar prin buricele degetelor care știau cum să
spună

că nu pot vorbi de teamă să nu o alung,
am fost fericiți și absenți pînă în zori
cînd deodată s-a pornit un vînt
asemănător sufletului care pleacă de pe o stîncă
și se sparge în valuri,

zdrențe, numai zdrențe au rămas din ea,
cordele în țesătura unui preș
peste care calc să nu mi se audă șoaptele,
doar cu buricele degetelor care știu cum să spună
că voi vorbi cu unghiile scriind pe piele
de teamă să nu uit totul,

azi e urît în toată regula,
nimic din ce ating nu are piele care să-mi vorbească
în vîrfurile degetelor a căror memorie
e la fel ca a palimpsestelor de pe care citești
ce-a scris o mînă străină pe o piele străină
cu mii de ani în urmă,

și totuși se aude ceva greu de înțeles
ca un tren de dincolo de tunel,
tunetul, nu și lumina fulgerului pe cer,

apoi un șir lung de oameni
pierduți și ei în urma altui șir lung de oameni,

steaguri făcute zdrențe
pe clădirile pustii,
cu umbre la mese, așa cum stau stivele de cărți
într-o bibliotecă închisă,

una câte una, adunate, zdrențele
recompun zilele în care îmbrac fericit
cămașa din cordelele preșului
peste care am trecut o viață întreagă.